

ANARCHISMUS

...BOJ POKRAČUJE

Barikád Kolektíva

**Vydalo Nakladatelství Subverze
v květnu 2018**

**subverze.noblogs.org
subverze@riseup.net**

ANARCHISMUS

...BOJ POKRAČUJE

Barikád Kolektíva

Předmluva vydavatele

Obsah této publikace je překladem textu publikovaného anarcho-komunistickou skupinou **Barikád Kollektíva**, která působila především na území Maďarska. Text je staršího data a sepsaný v jiné části světa. Při jeho čtení je však zjevné, že jeho sdělení sedí i na to, co se odehrává v současnosti na území Česka a jinde.

Při čtení nelze přehlédnout provokativní tón a ostrou kritiku ve vztahu k určitým tendencím v anarchistickém prostředí. Lze tedy očekávat, že některé lidi to takříkajíc nadzvedne ze židle. Možná, ale někoho také popíchne k plodnému zamyšlení, konstruktivní diskuzi nebo praktické sebereflexi. Pokud ano, bude dosaženo cíle pro který tento materiál byl publikován.

Text vystihuje podstatné části anarchistického přístupu k světu a snahám o změnu stávajících poměrů. Je však nutné brát v potaz, že svým omezeným rozsahem nemůže vše vystihnout do hloubky. To zajisté dává prostor pro nedorozumění a chybné interpretace toho, co v něm je uvedeno. Je to možná slabá stránka tohoto materiálu, ale s ohledem na jeho silné stránky to lze tolerovat. S některými částmi textu třeba nejde bez výhrad souhlasit, jiné by snad šlo formulovat výstižněji. Jak ale všichni víme, nic v tomto světě není dokonalé.

Již od počátku lidské historie vždy existovali vykořisťovatelé a vykořisťovaní. Velké většina lidstva žila a pracovala, aby mohla menšina žít v přepychu a radosti. Ale vykořisťovaní vždy cítili, že tento stav je třeba změnit, vždy nenáviděli své pány, dělali jim potíže, škodili jim a povstávali proti nim, kdykoli to bylo možné. Dějiny nejsou ničím jiným než dějinami vzrůstajícího vykořisťování a rozvoje boje proti němu, to jest dějinami třídního boje. Zbytek jsou jen vytáčky a balamucení. Boj proti existujícímu řádu, proti různým dějinným podobám třídní společnosti – ve které jsou lidé rozděleni do tříd s antagonistickými zájmy – byl vždy anarchistický – neustálým bojem proti každé formě autority – a komunistický – bojem za realizaci lidské pospolitosti. Hnací silou těchto bojů byl vždy hněv a rozhořčení vykořisťovaných: nenávisť, kterou cítili vůči těm, jenž zapříčili jejich bídný život. Tento boj měl různé podoby, ale neustále v něm byl společný základ: chtěli zničit vykořisťování, vládu jednoho člověka na druhém, odstranit vlastnictví, podstatu vykořisťování. Dějiny lidského druhu jsou vlastně dlouhým pohybem, majícím své počátky v prvobytných společenstvích,

kteřé byly zničeny svými vlastními limity – prvořadým faktem je, že pospolitě vztahy byly omezeny pouze na členy specifické skupiny lidí, a tak mezi příslušníky rozdílných skupin žádná pospolitost neexistovala – ustanovující celosvětovou komunistickou společnost, jenž nevyhnutelně nahradí společnost vykořisťování. Toto není jen idealistické fantazírování, naopak: utopističtí snílci jsou ti, kdo věří, že dnešní svět, společnost válek, hladomorů, ekologických katastrof, může trvat až do soudného dne, nicméně pokud mají pravdu, konec světa – alespoň pro lidský druh – je nesporně docela blízko).

Anarchismus znamená bojovat proti autoritě. To se deklaruje a vysvětluje v každé jednotlivé „anarchistické“ publikaci. „Autorita“ se stala fetišem a je považována za základ každého problému. Ale co je původ autority? Co ve skutečnosti znamená?

Ačkoliv se zdá, že jediným významem autority je, že určití lidé vládnou jiným, tedy že „bohatí“ dávají příkazy a zbytek je donucen se podřít, problém je mnohem komplikovanější. V prvobytných společenstvích byli lidé totožní se svými aktivitami; vytvářeli pouze to, co společenství potřebovalo, co spotřebovali. Tedy, každý předmět znamenal jen sebe sama a jeho jediným cílem byl člověk a zachování společenství. Jídlo bylo pouze jídlem, jehož výhradní funkcí byla výživa (a samozřejmě i potěšení), ošacení bylo jen ošacením apod. Nicméně tato společenství, jak jsme zmínili výše, byly komunistickými pouze ve své vnitřní struktuře. Oddělená společenství se během navazování vzájemných vztahů nepřeměnily do širších společenství, naopak se začaly považovat za soupeře. Během ustavení pravidelných styků se mezi nimi rozvinula směna produktů. Jídlo a ošacení počaly znamenat nejen sami sebe, ale také několik dalších produktů, za které je bylo možné směnit. Ke své opravdové fyzické podobě,

své užitečnosti, si předměty osvojily další skutečnou, ačkoliv neviditelnou podobu: směnnou hodnotu. Z počátku se to nezdálo být důležité, poněvadž směnná hodnota se zdála sloužit zájmům společenství. Avšak se zintenzivněním vzájemných vztahů, směna, jež v počátku byla pouze nahodilá, začala převládat nad výrobou (ve smyslu zajištění potřeb pro společenství – pozn. překl.). Cílem výroby se pomalu přestávaly stávat potřeby lidí (které byly povahou konečné); místo člověka se účelem výroby stala směnná hodnota, jež je svojí povahou nekonečná, protože předmět může být směněn za nespočet jiných předmětů. Směnná hodnota se na rozdíl od užitečné hodnoty dala akumulovat. Potřeby se staly neomezenými, ale nebyly to již potřeby společenství. Paralelně s rozvojem výroby směnné hodnoty se rozvinula práce, jako odcizená lidská aktivita, a také akumulace. Nicméně akumulace se stala privilegiem pouze hrstky, těch jenž byli prostřednictvím směny schopni akumulovat více a více, a co nahromadili, již bylo pouze jejich vlastnictvím: společenství se rozpadlo a bylo nahrazeno společností vlastníků a vykořisťovaných. Během tohoto několik tisíc let dlouhého procesu směnná hodnota nabyla klíčovou funkci ve všech lidských vztazích. Než lidský rod vstoupil na scénu dějin (kterýžto obrat se obvykle používá pro vznik písma), diktatura hodnoty ovládla společnost. Hodnota stejně jako vlastnictví jsou individuální, nemají nic společného s žádným společenstvím, kromě společenství peněz, čili společenství hodnoty. Ta prostupuje vším a všude, protože vše lze prodat. Všechno lidské se člověku odcizuje – avšak peníze mohou koupit vše; v tomto světě se i člověk změnil v pouhou hodnotu, jež může být produkována a prodávána. Člověk je „nejdůležitější hodnotou“ pouze proto, protože je jedinou hodnotou, která prostřednictvím své vlastní práce dokáže produkovat nové hodnoty: tímto pro kapitalisty není hodnota člověka samotný člověk, ale hodnota, kterou produkuje.

Po celou historii existoval nespočet různých společenských tříd, vrstev atd. Nespočet druhů vykořisťovatelů a vykořisťovaných: otroci, hospodáři, svobodní rolníci, poddaní, řemeslníci, učni a patriciové, aristokraté a buržoazie atd. Jejich postavení bylo vždy určeno jejich vztahem k vlastnictví, čili, ve finále jejich vztahem k hodnotě. Pokrok tyto vztahy zjednodušil: velké většině lidstva bylo vše odcizeno a veškeré vlastnictví nabylo malá hrstka. Vyvinul se kapitalismus a v něm jsou jen dvě třídy: proletariát, ti jejichž jediným vlastnictvím je jejich vlastní pracovní síla a kterou po celý svůj život musí prodávat po částech třídě vlastníků, buržoazii. Zájmy těchto dvou tříd jsou úplně protichůdné: konečným cílem proletariátu je úplné zničení tohoto systému, veškerého vykořisťování, odstranění samotné diktatury hodnoty.

Ve 20. století si kapitalismus podrobil celý svět. (Takzvané „socialistické země“ pouze představovaly určitou formu kapitalismu.) Ačkoliv buržoazní ideologové tvrdí, že je kapitalismus věčný, je jen finální fází dějin třídních společností: je systémem, ze kterého se již dále nemohou rozvíjet třídní vztahy a jehož děsivé vnitřní rozpory nemohou být v jeho rámci vyřešeny. Proto je kapitalismus sebedestruktivní a právě to, z čeho žije, způsobí jeho zničení: zintenzivňující se vykořisťování proletariátu, války, hlad a výhled „života“ stráveného v nesmyslné a nelidské práci. Kapitalismus je jako narkoman závislý na heroinu v posledním stádiu: nemůže žít bez proletariátu, který pomalu ničí celé jeho tělo.

Pro mnoho lidí v minulosti i současnosti je také příčinou problému stát. To není nic překvapujícího. Stát je organizace, se kterou jsme neustále konfrontováni v každodenním životě. Je to stát, kdo nám nalinkoval náš život od chvíle našeho narození, kdo nás nutí bojovat ve válkách, kdo nám brání žít (náš) lidský život, stát, kdo nás nahání do škol, kostelů, mateřských

školek, továren, kanceláří atd., a kdo podává výklad toho, co je a co není zakázáno a kdo po nás chce jízdenky v metru. „Stát musí být zničen a tím se vše vyřeší!“ papouškují mnozí. Jenže to není pravda nebo spíše přinejmenším ne tímto stylem. Stát je pouhou organizací kapitálu, organizací hodnoty proti nám. Nemůže být zničen separovaně ode všech vztahů. Je přirozené, že v dnešních vztazích nemůže hodnota bez státu existovat. Stát přesto není diktaturou hodnoty, ale jen její vnější formou. Kdyby anarchismus odmítal pouze stát – jak se to hodně liberálních „anarchistů“ snaží prezentovat – byl by hloupý a impotentní. Samozřejmě, že i stát musí být zničen, až se diktatura proletariátu postaví diktatuře hodnoty, to z něj ale nedělá podstatu problému. Tedy, nejzákladnějším prvkem anarchismu není jeho protistátnost, avšak zničení kapitalismu, což samozřejmě znamená i zničení státu.

Ačkoliv anarchistický boj, třídní boj, počal se vznikem hodnoty, anarchismus v tom nejpřísnějším smyslu slova, se objevil na počátku 19. století, kdy se kapitalismus stával stále všeobecnějším. Jako hnutí je anarchismus proletářským třídním bojem, a proto je mnohem obecnější než jakákoliv předešlá forma třídního boje, protože jeho cílem je naprosté zrušení třídní společnosti a ustavení komunismu. Může to znít překvapivě, protože nás učili, že komunismus a anarchismus jsou protichůdné hnutí. Nicméně je to lež buržoazie: proletářské hnutí bojuje za stejné cíle, avšak význam těchto slov byl překroucen a zkreslen. Anarchismus je komunistický, jeho cílem je uskutečnění celosvětové lidské pospolitosti, zničení hodnoty. Jenže komunismus je též anarchistický: nemá nic do činění s demokracií, mocí a autoritou. Anarchismus a komunismus jsou bytostně propojené a závisí jeden na druhém. Ba co více jeden rovněž obsahuje druhý. Nicméně musíme pochopit, že komunismus je globální: je to skutečné hnutí třídního antagonismu, úplné odmítnutí třídní společnosti. Komunismus není jen

cílem, ale hnutím směřujícím k tomuto cíli, a také vystoupením a metodami hnutí: souvislou reakcí lidskosti proti hodnotě. Anarchismus, řekněme, je výrazem komunismu, avšak neodstranitelným, neodmyslitelným výrazem. Proto, když mluvíme o anarchismu (bez uvozovek), myslíme také komunismus a naopak. Leč „anarchismus“ a „komunismus“ v uvozovkách nejsou nic jiného než boj buržoazie vůči nám, kapitál natřený na rudo. Buržousti ocitající se ve vážných problémech, se vždy snaží, abychom uvěřili, že jsou vlastně proletáři a že povedou náš boj. Ale kam nás chtějí dovést? To můžeme jasně vidět na historii „socialistických“ zemí nebo na pomatených myšlenkách dnešních „anarchistů“. Tak jako *Lenin*, *Stalin* nebo *Jánoš Kádár* (neostalinistický vůdce Maďarska v letech 1956-1988) nebyli žádní komunisté, stejně tak nejsou žádnými anarchisty *BAT* (*Budapest Autonomy Association*) či jiná podobná liberální sebranka. Všichni jsou pouze představiteli různých odstínů buržoazní ideologie snažící se usměrnit proletářský vztek a formulovat „pozitivní požadavky“ na straně jedné, a přitom na straně druhé v očích proletářů diskreditovat celé revoluční hnutí.

Mýtus boje mezi anarchismem a komunismem se zrodil v polovině 19. století a má původ ve sporu dvou tendencí v I. Internacionále: „anarchismus reprezentovaný Bakuninem a komunismus vedený Marxem“. Už to je však falzifikací skutečnosti: ani anarchismus či komunismus nejsou výmyslem jednotlivců, ale výsledkem a formou třídního boje. *Bakunin* a *Marx* byli pouhými význačnými militanty tohoto boje, kteří vskutku cítili vůči sobě nepřátelství a spíše se uchýlovali ke špinavé osobní bitvě. Přesto jejich boj byl společný, představovali stejné úsilí. Byli skutečnými anarchisty (komunisty), narozdíl od těch „anarchistických“ a „komunistických“ blbečků, kteří později překroutili a zfalšovali jejich myšlenky. Ti ve skutečnosti také sdílejí společný cíl: udržet kapitalismus všemi možnými

prostředky. Jejich interní spor slouží jedině k rozšíření nabídky na trhu buržoazních ideologií a pouze poskytuje společnosti spektakl volby. Komunisté a anarchisté přesto všechno vždy věděli, že obě slova značí stejný boj.

Jenže „rudí“ pochlebovači kapitálu spustili válku proti anarchismu. Každý, kdo nenaplňoval jejich očekávání, kdo chtěl radikální změny či ten, kdo dokonce kvůli těmto změnám něco podnikl, byl označen jako anarchista. Sociálně demokratická (Druhá) Internacionála (1889-1914) vyházela skutečné komunisty obviňujíc je, že byli anarchisty.

Na konci 19. století velké množství proletářů putovalo do USA v naději, že tam za svoji pracovní sílu dostanou více peněz. Jejich naděje však musely být zklamány: jediné, co mohli nalézt, byla stejná bída, kvůli které odcházeli. Brzy poznali základní zásadu anarchismu: odloučení je naše slabost. Individuální odpor a izolované boje nemohou ničeho docílit. Anarchismus je organizovaný třídní boj. Skupiny zakládáné imigranty se staly nejmocnějšími anarchistickými organizacemi té doby. Nejvýznačnější skupina byla *International Working People's Association (IWPA)*, která ve svých letácích následovala tradici „Komunistického manifestu“ zformulovaného *Marxem a Engelsem*.

„Nastal den solidarity. Přidej se! Nechť bubny vzdorně volají k nástupu do bitvy: Pracující lidé všech zemí spoj se! Nemáš co ztratit, pouze své okovy; Získat můžeš celý svět! Třeste se tyrani celého světa! Tam, kam už vaše tupé zraky nedohlédnou, rozbřeskují rudé a černé záblesky dne zúctování!“

(z pittsburgského manifestu IWPA, rok 1883)

Jejich nejznámější militant byl *Johann Most*, který nejenže bojoval vzdorně proti zjevným podobám kapitalismu, ale rovněž proti „anarchistické“ a sociáldemokratické kontrarevoluci. *Most* byl charakterizován jeho tehdejším „anarchistickým“ prostředím jako šílený vůdce, diktátor nakažený lačností po moci. Ve skutečnosti rozpoznal – ač podle posvátných textů „anarchismu“ je to největší hřích – že pouze organizovaný, centralizovaný třídní boj – tj. diktatura proletariátu – je schopný efektivně bojovat proti centralizovaným silám buržoazie. Z toho plyne, že pro něj boj nebyl záležitostí jednotlivců, ale právě pospolitosti, nebyl problémem jednotlivce, nýbrž společnou věcí, a tento boj byl pro něj tím nejdůležitějším. Samozřejmě, že „anarchisté“ jej nazývali komunistou a „komunisté“ opětovně anarchistou. *Most* sám hrdě přijímal obě označení. Anarchisté, kteří na počátku 20. století zakládali první komunistické strany v zemích Jižní Ameriky, následovali stejnou tradici. Nebylo jejich chybou, že tyto organizace, jež byly skutečnými společenstvími třídního boje, zdegenerovaly do loutek stalinismu.

Anarchistický-komunistický boj neskončil ani po přelomu století. Během revoluce v Mexiku bojovní proletáři vedení *Ricardem Flores Magonem* okupovali rozsáhlé oblasti. Ale nepochybně nejslavnější boje se odehrávaly v oblasti Ukrajiny mezi lety 1918-1922. Poprvé v dějinách bojující anarchističtí militanti souběžně se svými viditelnými boji a revoluční expanzí prováděli rovněž na rozlehlém území permanentní komunistickou činnost. V oblasti stejně velké jako je Maďarsko, povstalci odstranili vlastnictví, církev, stát; a vše bylo podřízeno potřebám boje. Sjednocené síly „rudých“ a bílých kontrarevolucionářů zvládly porazit revoluční povstání teprve po třech letech. *Nestor Machno*, vůdce tohoto hnutí, se usídlil společně s několika militanty ve Francii. Trvali na tom, že je nezbytné se rozejít se „svatou rodinu anarchismu“, s prostředím, kde každý je v pohodě

jen proto, že řekne, že je anarchista: „Velká část individualistů, kteří sami sebe nazývají anarchisty, vůbec anarchisty nejsou. Tihle lidé, jež se sjednocují na bůhvíjakých základech, hlasitě propagují myšlenku velké (anarchistické) rodiny a nazývají tuhle slátaninu anarchistickou organizací, což je nejenom absurdní, ale jednoduše kontrarevoluční,“ napsal Machno a jeho soudruzi v anarchistických novinách *Dielo Truda*.

Anarchismus není ničím jiným než organizovaným a centralizovaným třídním bojem, diktaturou proletariátu, rudým terorem proti bílému teroru hodnoty. Pobouření mezi „anarchisty“ dosáhlo obrovských rozměrů, protože *Machno* a jeho soudruzi si dovolili sáhnout na „překrásné myšlenky“, které byly tím nejdůležitějším pro tuto buržoazní chátu. Dovolili si zaútočit na jejich shovívavost (nechat jiné nás vykořisťovat), demokratičnost (rovnost hodnot a respekt k názorům většiny, tedy jestliže si většina myslí, že máš zemřít, pak zemřeš), individualismus (musíš vybojovat revoluci v sobě, zrevolučnit své myšlení, takže nech buržousty napokoji), idealismus (anarchismus je pouze nějaká hezká myšlenka) atd. Po celém světě bylo založeno několik skupin třídního boje v souladu se základními principy definovanými *Machnem* a jeho soudruhy (které samozřejmě jimi nebyly vynalezené, jednalo se pouze o formulované historické zkušenosti, nezbytnosti a z nich vyvozené závěry).

Machno a jeho soudruzi jsou obvykle nazýváni bandity. Obecně je to pravda, protože jako proletáři byli skuteční bandité, jenž se nezdráhali odebrat to zboží, které bylo vyprodukováno krví a potem jejich třídy. Zničili vlastnictví, ale vrcholným hříchem v očích buržoazie bylo, že to neudělali jako jednotlivci jednající ku svému vlastnímu prospěchu, ale organizovaným způsobem, jako pospolitost. Vždy existovali „sociální bandité“: ti vykořisťovaní, jež chtěli vrátit ránu svým vykořisťovatelům. Brzy si museli

uvědomit, že to je možné pouze, jestliže zorganizují své síly. *Machnovci* šli ale dále: uvědomili si, že boj proti kapitálu a autoritě může být jedině celosvětový, v podstatě nesmí znát hranic. Nic nesmí být z kapitalistického systému zachováno. Z pohledu buržoazních historiků je logickým závěrem, že byly nazýváni kořistnickými lotry a rabujícími bandity. Skuteční rebelové jsou dnes nazýváni také tak. Stojí za zmínku připomenout, co bylo napsáno o těch, co se podíleli na nepokojích v Los Angeles roku 1992 nebo o účastnících revolučního povstání v Albánii roku 1997. Veškerá buržoazní média – včetně „anarchistických“ a „komunistických“ pisálků – mluví o chátrě, lůze, sebrance. Tito proletáři byly anarchisty, když prováděli svou revoluční činnost, dokonce i když si toho nebyli vědomi. Stokrát více je anarchistický nějaký vzbouřenec, který rozbije výlohu obchodu nebo lůza, jež otevře věznici a osvobodí vězně – a to i když mávají zasranou albánskou vlajkou – než nějaký novinář, který mluví o anarchokapitalismu a svobodném obchodu s velkou černou hvězdou na klopě. Tito „anarchisté“ budou bez milosti smeteni první vzpourou.

Španělská občanská válka je rovněž považována za skvělé časy anarchismu. Vlastně se tam odehrálo rozsáhlé proletářské povstání a zrada oficiálního „anarchismu“ byla během tohoto dění zřejmá. Proletáři mohli velmi dobře poznat, že není žádný rozdíl mezi „fašistickým“ Frankem a „antifašistickou“ republikou. Bojovali za sociální revoluci, proti všem frakcím buržoazie, jež zahrnovaly fašisty i antifašisty. „Anarchistické“ organizace, v první řadě s *Národní konfederací práce (CNT)*, která má dokonce ve svém názvu tři základní buržoazní prvky: národ, práci a konfederaci...), celou svou silou bojovaly za udržení kapitalismu. Vyslaly ministry do antifašistické vlády, která potlačila revoluci, zmasakrovala desítky tisíc proletářů, zabila vůdce revoluce a na konci byla sama poražena Frankovými jednotkami. Nicméně je málo známé, že *Franco* a antifašisté

byli velmi dobře schopni spolupracovat na zadušení proletářských sil. V květnu 1937 v Barceloně propukla proletářská vzpoura proti republikánské vládě. *Franco* okamžitě vyhlásil příměří do té doby, než „republikáni potlačí vzpouru“, což také dodržel. Několik anarchistických militantů uprchlo z Barcelony lodí, která (poté) kotvila i na Francově území. Republikánské vládní orgány poskytly fašistickému veliteli přístavu popis těchto lidí, a ten zařídil jejich dopadení a nechal je na místě zastřelit. Toto je pouze jeden z tisíců podobných případů. Postoj „anarchistů“ k bojujícím proletářům nemohl být nic jiného než bílý teror, obelhávání, oklamávání a ochrana zájmů kapitálu. Pochopitelně, že různé frakce buržoazie mezi sebou rovněž soupeří, mučí, popravují, vězní své protivníky. Avšak když čelí svému společnému nepříteli, proletariátu, rivalita je odložena stranou a spojují své síly. Po svém vítězství *Franco* uvěznil velké množství „anarchistů“, vůdců *CNT* atd. V 40. a 50. letech byli ale propuštěni na amnestii. A kdo byli ti, jež zůstali ve Frankových věznicích? A kdo byli ti nemnozí, jež byli stále naživu, když *Franco* zemřel a nebyli ani potom propuštěni? Pochopitelně to byli oni bandité, oni kriminálníci: ti skuteční anarchističtí proletářští militanti, jež na konci 30. let nebojovali za antifašismus, ale za sociální revoluci.

Události roku 1968 jsou rovněž považovány za vzestup anarchismu. A tak tomu skutečně je: téměř v každé oblasti světa vybuchl proletářský hněv v podobě rabování, divokých stávek a střetů s policií a armádou. Proletáři během boje zakládali organizace. Média však o nich neposkytovaly informace, protože tihle proletáři byli pro ně pouze „rabující spodina“, zato bylo všude plno samozvaných „anarchistických“ mediálních hvězd, v první řadě *Cohn-Bendit*. „Rudej Danny“ později řekl, že chtěl bojující udržet na uzdě všemi možnými prostředky a že se je snažil přesvědčit, že by měli protestovat symbolicky, dělat táboračky, tančit a zpívat. Samotný boj je

extází: okamžik, kdy na krátký moment můžeme být skutečně lidmi. *Cohn-Bendit* dával přednost zpívání okolo ohýnku. Nebyl schopný porozumět čemukoliv z proletářských pocitů, z běsnícího vzteku. Byl asi tak stejně „anarchistou“, jako je „anarchistická“ televizní reklama, která se vám snaží nakukat, že konzumentství je nejradostnější věcí na světě. Jedinou funkcí jím propagovaného „revolučního požitkářství“ bylo, že vykrmení pseudo-revolucionáři mohli najít omluvu pro svou neschopnost. Radost je samotný společný boj – ne konzumování spektaklu boje.

Dnes se „anarchismus“ opět stal v určitých kruzích modní záležitostí. Ale dělá velké „Áčko“ v kroužku nebo těžký boty či černá hvězda z každého anarchistu? Jsou bandičky, jako je v této zemi *BAT* anarchistické? Naše odpověď je – samozřejmě, že ne! Chceme jasněji vysvětlit, proč si myslíme, že tento druh skupin a lidí není anarchistický. Prověříme některé význačné rysy, které obvykle charakterizují tento druh modního anarchismu. Protože nemůžeme vyjmenovat jednotlivě každou zvláštnost té či oné skupiny (například takové pitomosti jako „práva zvířat“, alternativní umění, punk atd.), pojednáváme pouze o nejtypičtějším rysech, které charakterizují téměř všechny „anarchisty“.

V zásadě každý „anarchista“ pevně věří, že anarchismus, třídní boj, není výsledkem dějinného procesu, není výsledkem nahromaděných zkušeností či součtem a praxí historicky nutných cílů, ale vynález nějakého „chytrého člověka“, nějaká „dobrá myšlenka“ zrozená v nějakých osvícených myslích. Z toho plyne, že nemusí dělat nic jiného, než zkoumat myšlenky a pokyny oněch velikánů, učit se nazpaměť jejich zásady a aplikovat je ve svých vlastních životech. Vědění je pro ně stěžejní, protože jejich „anarchismus“ vegetuje pouze na úrovni myšlenek, a proto je pro ně nejdůležitějším úkolem učit „masy“ těmto myšlenkám (toto bude úkolem moudré „elity“

„profesionálních revolucionářů“), a až každý – či alespoň většina – uzná tyhle myšlenky, zrodí se nádherný nový svět, buržoazie ochotně odevzdá veškeré své bohatství a moc, a člověk už více nebude člověku vlkem. Tahle pohádka je východiskem „korespondenčních poučení o anarchismu“ skupiny *BAT*, jež nabízí, že každý si může doma osvojit principy hnutí, může si (z nich) udělat zkoušku, a oni mu i možná vystaví certifikát, že je anarchistou... Tento idealismus, víra, že myšlenky a ideje vládnou světu, a ne naopak, že realita určuje myšlenky, je jedním ze základních prvků buržoazní ideologie. A je jím rovněž individualismus, který z toho vyplývá. Protože v téhle společnosti je každý odpovědný a bojuje pouze za sebe (rodina je tohoto pouze rozšířenou verzí, druh obranného spojení proti vnějšímu světu), není překvapením, že „anarchisté“ rovněž vytváří kult individua připraveného o pospolitost, dokonce i když dělají prohlášení, které zní „kolektivně“. „Svět závisí na tobě“, hlásají. „Musíš vybojovat revoluci v sobě.“ Tímto způsobem nikoho neznepokojují a tak netřeba říkat, že pro kapitalismus nejsou vůbec nebezpeční. Naopak jak idealismus, tak individualismus nejsou ničím jiným než dvěma nejzákladnějšími způsoby fungování demokracie, jež je společenským systémem kapitalismu: věř pouze v sebe a doufej, že obalením se svými myšlenkami můžeš pro sebe dosáhnout změny. Ale to je samozřejmě nemožné: na posledním pustém ostrově funguje testovací jaderná základna, a pláž je plná desetipodlažních hotelů. **„Útěk“ je možný jedině směrem kupředu, směrem k revoluci: to však není individuální rozhodnutí, ale úloha celé vykořisťované třídy.**

Toto jsou dvě bytostné charakteristiky celého pseudo-anarchistického hnutí. Hodláme se tu letmo zabývat některými jinými otázkami, z nichž jedna či dvě jsou rovněž povinným dogmatem „anarchistů“.

Pacifismus

Téměř úplně všichni „anarchisté“ veřejně odsuzují „terorismus“ zdůrazňujíce, že jsou pacifisté a jsou proti veškerému násilí. My rovněž kritizujeme terorismus, ovšem nikoliv z morálních důvodů, ale protože si myslíme, že touto (individualistickou, elitářskou a reformistickou) cestou nelze ničeho dosáhnout. Pacifismus je přesto důležitou zbraní proti nám. Znamená pouze to, že můžeme jít na jatka jako ovce a usmívat se na své řezníky. Nepřekvapí nás, když něco takového řekne kněz, ale jestliže se někdo nazývá „anarchistou“... Co se týče válek: kapitalismus nemůže existovat bez válek. Na jedné straně je to obrovský business; nesmírná příležitost pro rozvoj vědy (technologie, medicíny, chemie, biologie atd.); a na druhé straně je to nejjednodušší cesta k usměrnění (nacionalismus, válečný stav) a eliminování postradatelných a nebezpečných proletářských mas. Války budou existovat, dokud bude existovat kapitalismus. A protože buržoazie neodejde s úsměvem, revoluce sama bude válkou: válkou jedné třídy proti druhé.

Ekologie

Kapitalismus znečišťuje životní prostředí ne kvůli tomu, že se mu to líbí, ale proto, že to jednoduše tímto způsobem funguje. Je totálně nesmyslné prosit kapitalisty, aby tolik neznečišťovali. Budou tak činit, dokud budou moci. Kapitalismus nemilosrdně vykořisťuje nejen proletáře, ale rovněž celou Zemi. Pomalu ničí naprosto celou biosféru. Jen revoluce tomu může zamezit a uchopit tento problém v jeho základě. Zelení mají spoustu hloupých tipů, co my, proletáři, můžeme udělat, abychom tolik neznečišťovali. Na jedné straně nikdo nemá čas se tím zabývat, protože boj

o (každodenní) přežití zabírá téměř všechnen náš čas; pouze někteří intelektuální buržousti, kteří mají spoustu času, můžou stvořit tyhle absurdní návrhy. Ale na druhé straně to nejsme my, kdo je zodpovědný za znečištění. Tihle zelení nám říkají, že máme naše životy udělat ještě svízelnější, že bychom měli méně znečišťovat, aby tak buržousti mohli vysypat své odpadky na místa, které jsme zachránili. Měli bychom třídít odpad podle druhu materiálu, aby tak nějaký buržoazní podnikatel dostal levnější surový materiál. Neoptimálnější by bylo, kdybychom ani nedýchali, abychom snad buržoustům nevydýchali všechnen vzduch. (Ačkoliv to vypadá, že nedýchají stejný vzduch: je to rozdíl, jestli žiješ v kopcích deset kilometrů od města nebo ve špinavém okrajovém sídlišti.) Ekologie je typická reformistická představa: tvrdí, že celý systém je OK, jen by se měl vylepšit v několika aspektech. Pokud by neznečišťoval životní prostředí, byli by s kapitalismem spokojení.

Feminismus

Vykazuje značnou podobnost s ekologií. Občas mohou feministky vytvořit velmi dobrou kritiku určitých základních prvků společnosti, ale obsah a rozřešení jenž nabízí, je zcela kontrarevoluční. Kapitál opravdu rozlišuje mezi mužskou a ženskou pracovní silou, a to v důsledku dlouhého dějinného procesu a v důsledku faktu, že pro kapitál nejsme lidé, ale věci, nositelé naší hodnoty, již je pracovní síla. Feminismus bojuje za zrovnoprávnění ženské a mužské práce: *Stalin* a *Pol Pot* byli největší feministé, protože v jejich pracovních táborech měly ženy a muži stejný úděl! Proletářské ženy by nám mohly povídat jaké to bylo pracovat v sibiřských mokřinách nebo v hornických zařízeních. Náš cíl není zavedení rovných příležitostí pro muže a ženy v práci, ale úplné odstranění práce.

Nárůst počtu žen ve vedoucích pozicích a tudíž i více žen-manažerek, političek nebo majitelek továren, to by pro nás tedy nemělo být důležité... Nebo si skutečně myslíš, že ty, tvá matka, tvá sestra nebo přítelkyně má šanci stát se předsedkyní vlády? Jestliže ano, tak proč se potom nazýváš anarchistou? Feminismus usiluje o rovná práva, my pliveme na práva. Feminismus – stejně jako jeho dvojče sexismus – slouží pouze k rozdělení proletariátu. Snaží se, abychom uvěřili, že vůbec nemáme obecné proletářské zájmy a že každý/každá má své zcela odlišné zájmy. Proto přijali kapitalistické stanovisko a usilují o nalezení řešení v kapitalistických poměrech. Leč ve skutečnosti máme společné zájmy, bez ohledu na to, jestli jsme muži nebo ženy, černí či bílí, děti nebo staří: zničení kapitalismu. A v tomto boji je feminismus zbytečný.

Antifašismus

Toto asi bude nejdůležitější prostředek usměrnění v „anarchistickém“ hnutí. Chce nás přesvědčit, že určité formy kapitalismu jsou menší zlo než jiné, z čehož plyne, že tyto formy musíme bránit. Chraňme továrnu, školu, kanceláře, kde marníme své životy ve službách kapitálu, chraňme majetek našich zaměstnavatelů, bojujme za naše politiky... Až na to že existuje pouze jeden kapitalismus, který nám shodně s svými bezprostředními zájmy ukazuje různé tváře. V zásadě je fašismus stejný fenomén jako parlamentní demokracie: demokratická diktatura kapitálu, nadvláda hodnoty nad našimi životy. Jestliže místo třídního boje asistujeme jedné frakci kapitálu proti jiné, tak sloužíme pouze zájmům našeho nepřítele. A vítěz, jedno který, beze vší pochyby se nebude rozpakovat nás zabít, jako se stalo v tak zvané „Španělské občanské válce“. Hájení demokracie, tj. antifašismu, je zradou třídního boje. *„Antifašismus je nejhorším plodem*

fašismu.“, řekl *Amadeo Bordiga*, italský komunista, který byl perzekvován jak fašisty, tak antifašisty. Přirozeně to neznamena podporovat fašismus; jediný skutečný nepřítel fašismu je revoluční proletariát – protože jedině proletariát může zničit kořeny fašismu: samotný kapitalismus. Proletariát vždy bojuje proti svým převládajícím utlačovatelům, což jsou fašisté za fašistické diktatury, liberálové za liberální diktatury, konzervativci za konzervativní diktatury a sociální demokraté za sociáldemokratické diktatury – avšak musí bojovat proti všem frakcím buržoazie. Nemůžeme je rozlišovat, nemůžeme vytvářet spojení s naším osudným nepřítelem. Kapitalismus je tisícihlavý drak, ale má jen jedno tělo, jímž je směnná hodnota. Jestliže utneš pouze jednu hlavu, drak přežije. Nemůžeš ušetřit ani tu nejmenší hlavu jen proto, že z její huby tolik nepáchne. Je třeba zničit samotné tělo.

Doufáme, že je teď jasnější, co je skutečný anarchismus. A není to terminologická otázka, co my a jiné skupiny chápeme slovem anarchismus. Už vůbec to není akademická rozprava. Je to spíše skutečnost, o které mluvíme: jelikož anarchismus není nějaká ideologie, není politickým programem, ale dějinným výsledkem aktivního odmítnutí kapitalismu. Celosvětovým bojem vykořisťovaných proti svým vykořisťovatelům.

Toto je společný boj nás všech!

„Dějiny nejsou ničím jiným než dějinami vzrůstajícího vykořisťování a rozvoje boje proti němu, to jest dějinami třídního boje. Zbytek jsou jen vytáčky a balamucení. Boj proti existujícímu řádu, proti různým dějinným podobám třídní společnosti – ve které jsou lidé rozděleni do tříd s antagonistickými zájmy – byl vždy anarchistický – neustálým bojem proti každé formě autority – a komunistický – bojem za realizaci lidské pospolitosti. Hnací silou těchto bojů byl vždy hněv a rozhořčení vykořisťovaných: nenávist, kterou cítili vůči těm, jenž zapříchili jejich bídný život. Tento boj měl různé podoby, ale neustále v něm byl společný základ: chtěli zničit vykořisťování, vládu jednoho člověka na druhém, odstranit vlastnictví, podstatu vykořisťování.“